

Harasztiné Bata Zsuzsa, ny. óvodapedagógus
Budapest

Rókavár a Guggerhegy oldalában

Igazán hosszú volt a tél és sok öröme volt Bencének és Somának a szánkózásban, hógolyózásban, hóember építésben. Nagymama kertjében hómacit meg hónyuszit is építettek a januári fagyos napokon, amikor a rádió zord időt jósolt, de ennek fele sem volt igaz, mert a nap fényesen sütött, a hó szikrázott és ropogott a kis csizmák alatt. Az éjszakai hó épp alkalmas volt arra, hogy egy kis hógolyót gurítva egyre nagyobb gömb legyen belőle, amit egymásra raktak és a három gömbből megépült Budakalász legszebb hóembere. Volt kalapja, seprűje, kukoricaszemekből szája, fogai, gesztenyegombok sorakoztak a pocakján és valódi piros kötött sál került a nyakára. Másnap reggelre eltűnt a répaorr, s azon tanakodtak a gyerekek, hogy vajon ki járhatott a kertben a holdfényes éjszakán. Hiába nézték a nyomokat a hóban, semmit sem találtak.

Nagymama azt mondta:

- Lehet, hogy egy kóborló éhes nyuszi vitte el. Macska, rigó, kis cinke nem lehetett a tettes, különben is a népes éhes cinkecsapat az etetőhöz jön minden reggel madárkalácsot enni.

Bence már nagy óvodás, ő tudja, hogy a madárkalács magokból, szalonnadarabokból van összegyúrva kis hálóbá fonva, az lóg a faágon meg az etetőn. A madaraknak nem szabad kenyérmorzsát, kiflivéget, sem igazi kalácsot adni, mert megdagad a begyükben. Bence okos kisfiú és Soma mindent megfigyel testvére mellett. A macska pedig sohasem enne répát, mert az éjszakai vadászaton a kis szürkebundás cincogókat szimatolja, kergeti.

A tél ereje gyengült, aztán február 2-án a nap halványan sütött, a medve kinézett, meglátta saját árnyékát és visszabújt barlangjába, nem hitt a csalogató napocsának. Ki sem dugta fejét, csak március közepén, de addigra már egy kisbocs is cammogott mellette, medvemamának elege lett a hóból-jégből, zúzmarából és eledel után nézett az erdőben. A tavaszi illatok, fénysugarak még ismeretlenek voltak a kis bocs számára, de nem mert előreszaladni, bukfencezni, szorosan az anyamedve mellett haladt. A tavaszi erdő benépesült aztán a többi vadon élő állattal, őzzel vaddisznóval, mókusokkal, zergékkel. A nyulak a mezőkön ugráltak, a fácánok a ligetekben. Csodálatos varázsló a Tavasz, ünnepi díszbe öltözteti a természetet, a szürke, barna, homokszínű fatörzseket a zöldszínű sokféle árnyalatával színezi, sárga, lila kis virágok dugják elő fejüket. Az első méhek is megjelennek a csalogató színű virágokra. Az itt telelő madarak is vidám füttyel, csattogással jelzik egymásnak, hogy hosszú volt a tél, de most mindent újra lehet kezdeni, fészket rakni, a tojást melegezni, a fiókát kikeltetni, megetetni, felnevelni, akár több fészkaljat is a következő őszig.

Bence és Soma március közepén zászlós, kokárdás szép ünnepre ébredt, mindenki mosolygós volt azon a hétvégén.

Apa és Anya vidáman kérdezte a gyerekeket:

- Mit szólnátok hozzá, ha elmennénk ma kirándulni? Szépen süt a nap. Menjünk el a rókavárhoz!

A gyerekek izgatottan kérdezősködtek:

- Hol van a rókavár? Nem emlékszem rá - mondja Bence, a nagyobbik fiúcska.

- Tényleg hol van? Még nem jártunk ott, ugye Anya? - kérdi Soma.

Megszólal Apa: - *Valóban, nem jártatok még ott, de ősszel már beszéltünk róla.*

Bencus aggódva kérdezi: - *Apa, félelmetes hely az a rókavár?*

Apa, Anya összenéz. - *Minden hamarosan kiderül, készüljetek, meglátogatjuk!* - mondják szinte egyszerre. - *Kis hátizsákotokba tegyétek be a távcsövet, hátha meg tudjuk figyelni az állatok mozgását az erdőben.*

Bence izgul. Soma is. A két kis óvodás kisgyerek lázasan keresi a távcsövet, aztán pakolni kezd a hátizsákba mindenfélét: nagyítót, kis játék fényképezőgépet, madzagot, dobozokat, kisautót, rágógumit, gombot, radírt, mesekönyvet, labdát, csavarokat, szöveget. Megosztva szinte egymás közt testvériesen a munkát, mindketten gyorsan becsukják a táska száját.

Anya belenéz a hátizsákba, összecsapja tenyerét: - *Édes gyermekeim. Hát hol a távcső? Mi ez a sok minden itt a hátizsákban?*

A két kisfiú egyszer mondja: - *Anya, azokra biztos szükség lesz.*

Bence hőködve bizonyítja, hogy ő nagyon erős és ő nagyobb meg idősebb, majd ő viszi.

Apa megenyhülve néz rájuk: - *Tessék gyerekek, itt van a felnőtteknek való távcső. Igazi. Kölcsön adom nektek, csak vigyázzatok rá!*

Soma megemeli a hátizsákot, aztán nyögve mondja, hogy neki is van hátizsákja, inkább abba tegyék a nehéz távcsövet, mert ő is nagyfiú már.

Anya közben kirándulókosarat vesz elő, uzsonnás dobozokba szendvicseket rak bele, szalvétát, gyümölcsöt, egy műanyag flakonba ivóvíz kerül meg poharak.

Végre elindul a család.

Kimennek a kapun, mennek, mendegélnek gyalogosan.

Kis idő múlva megszólal Bence: - *Hű de melegem van, a hátamat melegíti a hátizsák.*

Apa nyugtatja: - *Később kisfiam segítetek, hisz nemrég indultunk el. Megyünk a buszhoz, a villamoshoz. Ott majd leteheted a csomagodat. Talán le is ülhetünk.*

Finoman süti arcukat a tavaszi Nap.

Somi ballag és megszólal: - *Mikor érünk már oda?*

Apa és Anya megértően néz a gyerekekre. - *Nemsokára a végállomáshoz érünk, a 11-es buszról leszállunk és elindulunk a turistáknak jelzett úton.*

Bence azonnal felélénkül: - *Hát persze, a kék-fehéren, ahol ősszel jártunk már.*

- *Úgy bizony, jól emlékszel, azon az úton megyünk és jól kinyitjuk szemünket meg a fülünket.* - mondja Apa.

Soma felpillant, kicsit zavarban van. - *Miért nyitjuk ki, hisz nyitva van?* - kérdi.

Apa magyarázni kezdi a két kisfiúnak: - *Hogyha nagyon figyeltek, akkor hallani fogjátok a száraz avar alatt nyújtózkodó hóvirágokat, a levelek percenését s talán meglátjátok, hogy bújjik ki egy-egy harangocska. Hisz tavaszodik már!*

- *Hóvirágot festettünk tavaly az óvodában,* - mondja Bencus, - *de nem szabad letépni az óvó néni szerint.*

Anya rábólint. - *Bizony nem szabad, de megnézhetitek egészen közélről, akár le is hasalhattok a fák alatt a tavalyi avarban.*

Soma, a kisebbik testvér mindent tudni akar.

- *Mi az, hogy avar?* - kérdezi.

Apa halkán figyelmezteti. - *Hallod, hogy zörög a lábad alatt a sok száraz levél? Olyan, mint egy szőnyeg, avar-szőnyeg. Emlékszel, hogy milyen szép sárga - vörös leveleket szedtél ősszel Somi? A sok lehullott*

levél, az az avar.

Bencus közben már hasal a földön a levelek között, s valamit észrevesz: - *Ni csak egy kis piros bogár bújt elő. Nahát, ez egy katica!* - mondja örvendezve.

Anya nézi a katicát. - *A száraz levelek között telet. Nem fázott meg, csak egy kicsit megdermedt a szárnya, de a nap felmelegíti, el tud majd repülni.*

Bence is nézi a bogarat: - *De jó, hogy nem fagyott meg! Biztosan éhes, ugye hoztunk ennivalót Anya? - Hoztunk bizony, de a katica nem szereti a vajas kenyeret, de még az almát sem eszi meg. Az első tavaszi virágokra repül majd és megkeresi a rejtőzködő levéltetveket.* - mondja bátorítóan.

Somi elképedve néz a katicára. - *De borzasztó lehet az! Minek kell az a katicának?* - kérdi.

Apa szólal meg kicsit halkán: - *Az erdőn-mezőn élő állatoknak, rovaroknak, bogaraknak, lepkéknek, katicának maguknak kell megtalálni a táplálékot, mi nem tudunk nekik segíteni.*

Bencus hirtelen hangosan felkiált: - *Nahát, ott a fákon! Ott ugrálnak a mókusok. Kettős is láttam!*

Soma próbálja kirángatni a felnőtt távcsövet a hátizsákból, de mire előveszi, a mókusok eltűnnek.

Bencus sajnálkozva néz a távolba. - *Kár, hogy nem vettük észre hamarabb őket!*

De nicsak, itt van a kék-fehérral festett fatörzs, amit tavaly is láttunk. Emlékszem Somi? Itt tévedtünk el.

Anya, Apa kicsit lemaradva ballag. - *Nem tévedtetek, csak akkor előre szaladtatok, de most maradjatok a közelünkben. Most még messzebbre megyünk és már közeledünk is a titokzatos vízmosáshoz.*

Somi megint kérdezősködik: - *Vízmosás? Mi az a víz-mosás?*

Apa türelmesen magyaráz: - *Az erdőben keskeny utak vannak, némelyik köves. Ezen nem lehet rollerezni, úgy mint otthon. Vannak árkok, mélyedések, amit a nyári esők kimélyítenek, kimosnak. Már is itt vagyunk a fahidnál.*

Bence riadtan nézi, hátán a hátizsák.

- *Nagyon keskeny ez a híd, nem fog alattam leszakadni?*

Apa bátorítóan mondja: - *Alattunk a vízmosás és az árok, de most nincs benne semmi. A hó elolvadt, a föld beszívta a hólevet. Tavasz van. Száraz levelek vannak az árokban, nem kell félni. Óvatosan lépkedjete egymás mögött.*

Anya megy elől, utána Bencus, Somi és végül Apa, mindenki a korlátba kapaszkodik.

Amikor átérnek, Bencus felsóhajt: - *De jó, hogy átjutottunk ezen a hídon! Nagyon nehéz a zsákom, valamit kipakolok belőle.*

Somi nézi és rákérdez: - *Itt akarod hagyni a labdát, szöveget, rágót meg a mesekönyvet? Még kell az nekünk.*

Bencus fáradt már. Közölte, hogy szerinte nagyon nehéz ez a hátizsák. Itt hagyja, nem viszi tovább, amit kipakolt.

Apa most szigorúan néz rá. - *Kisfiam arra nem gondoltál, hogy az erdei állatok megriadnának, ha valami ismeretlen tárgyat, játékszert találnának eleség helyett az avarban? Tovább kell vinni a hátizsákot. Segítek neked.*

Aztán halkán, csendben mentek tovább. Apa hirtelen megállt és titokzatosan azt mondta, hogy **most** érkeztek meg a RÓKAVÁRHOZ.

A két gyerek hangosan kiabált: - *Hurrá, megérkeztünk, jaj, de jó! De hol a rókavár, nem látom.* - mondták egyszerre.

Apa halkán beszélt és a két gyerek is elcsendesedett.

- *Amikor kisfiú voltam és szüleimmel jöttem ide, akkor is itt volt, nem változott semmi. Nem láthatjátok, mert a föld mélyén van, titkos alagutak vannak lent a várban, három bejárata van, de az a kijárat is egyben. Az egyikben bemászik a kisoróka, a másikon kijön. Ha veszélyt érez, bebújik, s a másik kijáraton kukucskál, kifelé szimatol, a harmadikon meg csöndben eloson.*

Bence nagyon izgalmasnak találja apja meséjét.

Somi megint érdeklődve kérdi: - *Mi az, hogy veszélyt érez?*

Apa ismét halkán mondja: - *Lehet, hogy jön egy kutya vagy egy vadász.*

Somi együttérzően mondja: - *Szegény kisoróka, sajnálom.*

Apa azonban hozzáteszi: - *Amíg kicsi, amíg kölyök, addig nem tesz kárt, de ha megnő, akkor bizony még a baromfiudvarba is belátogat éjszaka és elviszi a tyúkokat. Tavasszal még jó dolga van a kisorókának.*

Ilyenkor tanul pockokra, ürgékre, kisnyulakra, mezei állatokra vadászni, a következő télre már önállóan kell felkészülnie, nem segít már az anyaróka.

A két kisgyerek hallgat. Gondolkodnak. Hirtelen Bence töri meg a csendet.

- *Most jut eszembe, hogy tényleg éhes vagyok. Anyuka, mit hoztál abban a nehéz kosárban, amit eddig egyedül cipeltél? Á, teljesen mindegy, akármit hoztál, mindet megeszem.*

Apa tudja, hogy a közelben van a parkerdő pihenőháza, most annyit mond: - *Gyerekek, óvatosan tovább megyünk és megkeressük a játszóteret a famedvével.*

- *Jaj, de jó, famedve!* - lelkenedik Soma.

Elindulnak s pár perc múlva megérkeznek az erdei játszótérre, hisz csak kis távolságra van a rókavártól. A menedékház fából van, eső elől jól meg lehet húzódni bent, mellette homokozó, fából faragott állatfigurák vannak a közelében. Asztal és pad is van a fák árnyékában.

Bence már el is felejtette, hogy éhes, Soma is szalad a famedvéhez, aztán mindketten vidáman másznak a libikókára.

Anya közben terít. A kis asztalon papírtányérra teszi az uzsonnát.

- *Aki éhes, jöjjön enni!* - mondja kedvesen. A gyerekek szaladnak, asztalhoz ülnek, víz, alma szendvics van előttük. Mohón esznek, jó étvágygal.

Távolban ág recsen, madár rikkant, valami zaj hallatszik a törpefenyők mögött.

Apa gyorsan előveszi a távcsövet. - *Őzek vannak a közelben, csöndben kell maradnotok, ha látni akarjátok őket.*

A két kisgyerek felváltva nézi az őzeket. Halványbarnák, pöttyösek, kisebbek és nagyobbak, egy egész csapat.

Somi halkán kérdezi: - *Bambi is ott van köztük?*

A szülők összenéznek. - *Hol hallottál Bambiról?*

Somi súgja: - *Márti nagymami mesélt róla szép szomorú mesét, de az is lehet, hogy az óvó néni?*

Apa elnéz messzire. - *Bambi nincs köztük, már megnőtt és nem is ebben az erdőben élt. Bencus oldja fel a helyzetet.*

- *Bambi? Hát persze, hogy az óvó néni mesélte. Bambi összetalálkozott Faline-val, és egy másik erdőben élnek a sok kicsi Bambival. Játszanak a tisztáson és semmitől sem félnek.*

Apa megkönnyebbül, hogy ilyen egyszerű az egész.

Késő délután sétálnak visszafelé, nézik a fák jelzéseit, de egy elágazásnál zöld-fehér színeket látnak a fákön.

Apa megszólal: - *Ma nagy utat tettünk meg. A zöld-fehér a Kecske sziklákhöz vezet, majd nyáron megint eljövünk és megmásszuk a sziklát.*

- *De jó lesz!* - mondja két gyerek kicsit lankadó kedvvel.

- *Igen ám, de oda jó terepjáró cipő kell, könnyű hátizsák meg túrabot és esetleg még mászókötel is.*

- *Hű, Apa most olyanokat mondtál, amit nem értünk.* - mondja Bencus.

Apa megsimogatja mindkét kisfiának a fejét: - *Kicsit erősödnötök kell. Nyáron olyan könnyű lesz a sziklamászás, mintha játék-móka lenne. Hozunk iránytűt is, hogy el ne tévedjünk.*

A Nap már lemenőben. Korán sötétedik még márciusban. Mennek a köves úton a 11-es buszhoz. Arcukat pirosra csípte a tavaszi szél meg a jó levegő.

Soma anyja kezét fogja, ketten viszik a táskát benne a nehéz távcső, Bencus megint cipeli a saját hátizsákját. Nem kell neki segítség, érzi már, hogy erős nagy fiú.

Este, lefekvéskor odasúgja testvérének, Sominak: - *De jó dolog lehet ilyen okosnak lenni, mint Apa! Ez a rókavár érdekes volt, de a Kecske-szikla még izgalmasabb lesz, meglátod. Én ha felnövök, apuka leszek.*

Csend borul a házra, mindenki alszik már, Somi álmában mókusokat lát meg őzeket és tudja, hogy Baminak nem lehet semmi baja a másik erdőben, mert arra talán senki sem jár. Arra nincsenek kék jelzések és zöldek sem.

Bencus az iránytűre gondol, a túrabotra meg a mászókötelre. Apa biztos tudja, hol lehet ezeket beszerezni. Nyárig lesz rá idő.

***